

Dubikajtis Lech Roman Bogdan

Data urodzenia: 1927

matematyk, członek zwykły Towarzystwa Naukowego w Toruniu w l. 1960–2014

Urodził się w Warszawie w rodzinie o tradycjach wojskowo-urzędniczych, Romana oficera broni pancernej i Matyldy Staniewicz. Od 1934 r. mieszkał z rodzicami w Wilnie, gdzie w 1938 r. podjął naukę w Gimnazjum Państwowym im. króla Zygmunta Augusta. W czasie okupacji naukę kontynuował na tajnych kompletach – maturę zdał w 1945 r. Po ekspatriacji z Wilna, w 1945 r. rozpoczął studia w zakresie elektrotechniki na Politechnice Warszawskiej z tymczasową siedzibą w Lublinie. Po roku przeniósł się do Gdańska i kontynuował studia na Wydziale Elektrotechniki Politechniki Gdańskiej i równocześnie pracował jako asystent w Katedrze Matematyki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Gdańsku. W 1948 r. przeniósł się na studia matematyczne do Torunia. Już w trakcie studiów był zatrudniony jako zastępca asystenta w Seminarium Matematycznym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Magisterium z matematyki uzyskał na UMK w 1950 r. Jego zainteresowania koncentrowały się wokół logiki i geometrii. W 1951 r. otrzymał aspiranturę w Instytucie Matematycznym PAN w Warszawie, gdzie w 1954 r. uzyskał tytuł kandydata nauk matematycznych. Od 1954 r. ponownie na UMK, początkowo jako asystent, potem adiunkt, a od 1958 r. jako docent. Od 1962 r. był kierownikiem Katedry Geometrii w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku. Po powrocie do Torunia, w l. 1969–1972 kierował Zakładem Logiki Matematycznej i Metodologii Nauczania Matematyki na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii UMK. W 1972 r. przeniósł się na Uniwersytet Śląski, gdzie jako profesor nadzwyczajny kierował Zakładem Dydaktyki Matematyki. W tym okresie przebywał w charakterze visiting professors: w Brazylii na Uniwersytecie w Sao Paulo (1975), na Uniwersytecie w Ciampinas (1975–1976), w Lille we Francji (1982–1983), na

Uniwersytecie Katolickim w Louvain w Belgii (1983) oraz na stypendium we Florencji (1983). W stanie wojennym w 1982 r. wyjechał do Francji, a następnie do Włoch, gdzie objął stanowisko profesora zwyczajnego na Università della Calabria w Cosenzy. Piastował tam kilka ważnych funkcji akademickich, w tym dziekana i prodziekana. Po 2000 r. wrócił do Polski i osiadł w Toruniu. W 2003 r. przeszedł na emeryturę. Był specjalistą i autorem około stu prac z różnych działów geometrii, logiki oraz podstawy matematyki, autorem podręczników akademickich. Zmarł w Toruniu po długiej chorobie. Pochowany na cmentarzu parafialnym przy ul. Wybickiego w Toruniu.

Literatura:

1. Błaszczak A., *Lech Dubikajtis (1927–2014)*, „Wiadomości Matematyczne”, 2017, t. 53, nr 2, s. 397–399.
2. Klemp-Dyczek B. M., *Wspomnienie o Lechu Dubikajtisie (1927–2014)*, „Antiquitates Mathematicae”, 2016, Vol. 10, nr 1, s. 3–17.

Anna Supruniuk